

YENAL ANSEN

2001 ARI KOVANI

DESTEK YAYINLARI: 1828
ARAŞTIRMA: 408
YENAL ANSEN / 2001 SONRASI ARI KOVANI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Altan Yolaçan
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz
Reklam ve Tanıtım: Işıl Ilgıt Şimşek-Selen Çavuşoğlu

Destek Yayınları: Kasım 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-991-1

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

YENAL ANSEN

2001

ARI KOVANI

2001 KRİZİNDE FIRSATÇI BANKALAR YALNIZ BIRAKILAN
KAMU BANKALARINI TESLİM ALMIŞ HAZİNE GÖZETİMİNDE
ADETA SOYUYORDU

*“Destek Yayınları ve Yayınevi Sahibi Sayın Yelda CUMALIOĞLU’na
Yayın Koordinatörü Sayın Semran KARAÇAYIR ile Yayın Ekibine ve
Editörüm Sayın Altan YOLAÇAN’a Çok Teşekkür Ederim.”*

ÖNSÖZ

Bugün hâlâ üzerinden 22 yıl geçse de 2001 krizini kamu bankalarının çıkardığı konuşulup söylenebiliyor. Bazı üniversitelerin değerli hocaları ve ekonomistler tarafından bu konuda yapılmış birkaç bilimsel araştırma ve yazılmış kitap ve makaleler olsa da, bunlar üniversite kütüphanelerinde, kıyıda köşede kitapçı dükkânlarının tozlu raflarında duruyor, özellikle araştırmacı gazetecilik yapan az sayıda yazarımız dışında, kendilerini ekonomist zanneden bir kısım köşe yazarları ise, hep kolaycılığa kaçıp, kendilerinden önce cahil cühela sözde yazarların haberlerinin, doğru yanlış demeden kabullenen yazıları ile ülkemize de ne kadar çok zarar verdiklerinin farkında bile değiller.

İşte ben de; yaşadıklarımı belgeleyerek yazdığım bu kitapta; 37 yılı aşan bir süre devlette bir kamu bankasında çalışırken bire bir yaşadığım ve tanık olduğum olaylarla, 2001’de emekliliğim sonrası gerek halef selef banka yönetimleri tarafından devri sabık yaratmak için ve gerekse beklentilerine engel olduğum için, dönemin kartel medyası ve bazı siyasi kişilerin hedefinde yapılanları ve de Halk Bankası yeni yönetiminin “*Vurun kahpeye!*” misali şuursuz bir güruhun yaptığı gibi saldırarak sırf intikam duygularıyla açtığı, yüzleri aşan sayıdaki yıllarca devam eden ceza ve hukuk davaları mahkeme sürecinde yaşadıklarımı anlatmaya çalıştım.

Siyasi iktidarın kamu bankalarına yaptırdığı yanlışlıkların, partilerin kamuya adam atama pazarlıklarının, siyasette arada

kalan senin benim bürokratım kavgalarının, iktidara yaranmak için kraldan çok kralcılık yapan bürokratların, kin ve intikam duygularıyla kamu görevini silah gibi kullananların ve liyakatsiz bürokratların, verdikleri zararları, vahşi kapitalizmin yarattığı başıboş bankacılık sistemimizde Patronaj bankaların Türk ekonomisine yaptığı tahribat ile adalete yapılan müdahalelerle yaratılan haksızlıkların, yıkılıp giden sönen ocaklarda kararın hayatların toplumca bilinmesi bugün olmasa da gelecek nesiller tarafından ders çıkartılıp tekrar aynı yanlışlara düşülmemesi için çalışma hayatımdan belgesel nitelikteki anılarımı bu kitapta topladım.

1966 yılında tanışıp 1967 yılında evlendiğim ve gerek mesleğimde yükselmemde ve gerekse Genel Müdürlük görevim sırasında yaptığım çalışmalarda olduğu gibi Müfettiş Birim Müdürü Genel Müdür Yardımcısı ve Genel Müdür olarak uzun yıllar, gece yarılara kadar süren çalışmalarım sırasında, genç yaşlarda, daha okula bile gitmeyen oğlumuz yanımda, ülkenin en ücra köşelerinde çok zor yaşam ve barınma şartları altında beni yalnız bırakmayarak, bana her zaman güç ve moral olan ve de son 22 yılda tüm ailemi etkileyen, yapılan yoğun iftira ve yalan kampanyaları doğrultusunda açılan peşin yargılı yüzlerce dava/mahkeme nedeniyle yaşadığımız karanlık yıllarda, sağlığının bozulması uğruna moral destek olarak daima yanımda duran ve üzerimize saldıran intikam tuğayları ile mücadelede hayatta kalmamı sağlayan, 56 yıllık hayat arkadaşım, Sevgili Eşim, Nurhayat Ansen'e de çok teşekkür ediyorum.

Haziran 2023

DEĞERLİ OKUYUCU,

Sayıları artık neredeyse iki elin parmakları toplamını bile geçmeyen ve eski Türkiye'mizden kalan gerçek Cumhuriyetçi ve gerçek gazeteci, araştıran, yazan, aydın insanlarımız hâlâ iyi ki varlar, ancak yönetenlerin yanlışlarına ve yapılan haksızlıklara karşı toplumun düşüncelerini yazabilecekleri ulaşılabilir bir mecra bulmak da kolay değil. Olan birkaçında ise sorunlar, haksızlıklar ve de talanlar o kadar çok ki hangi birine yetişsin, yetişebildiklerinde ise RTÜK denen gerçekle baş başa kalıyorlar. Halen evlerde tarafsız birkaç gazete okunuyor ve bir iki yansız TV izlenebiliyorsa o da kelle koltukta görev yapan her biri vatan kahramanı gerçek gazeteci, korkusuz, ahlaklı düzgün insan sayesinde oluyor.

Bugün toplumun geleceğini etkileyen pek çok konuda duyarsızlıktan bahsediyor, üzüyor, kahroluyoruz. Bir kısmımız ise sadece karnımızdan konuşabiliyor, kuzuların sessizliğini oynuyoruz. Biz ülkemizin değerleri askeri, sivil terörist ilan edildiği zaman bile “Durun ne oluyor?” diyebildik mi, kaç kişi sesini çıkarıp bu kadar da olmaz, cumhuriyetimize dokundurmayız, en azından Atatürk'ümüzün armağanı, laik, insan haklarına saygılı, hukuk devletinden vazgeçemeyiz, diyebildi? Kendimiz söz konusu olduğunda Kuran'a sığınıp, “Haksızlıklar karşısında susan dilsiz şeytandır” deriz, ama konu bir başkası ise en dindar geçenler bile bana dokunmayan yılan bin yaşasın der, değil mi? Ülkemizi bu duruma getirenler 1950'den sonra, ABD ile kol kola ülkeyi yönetenlerle, biraz da medyanın ta kendisi değil mi?

90'lı yılların sonlarında ortaya çıkan küresel dünya düzeninde, büyük payı kapabilmek için her döneme yalaka, enerjiden,

turizme, inşaatın bankacılığa kadar her sektöre dalmış, kendisinden başkası olmasın, hele rakip firma yaşamasın anlayışında kartelleşen medyanın topluma verdiği zararları niye hiç konuşmuyoruz? Ülkenin içine düştüğü krizlerde bu medya değil mi ki hep hedef şaşırtan? 2001'de krizin faturasını kamu bankaları üzerine yükleyerek, özel bankaları dışlayan ve reel sektörü üretim bilincinden uzaklaştıran, sanayiciye darbe hortumcu edebiyatı ile ABD projesi Derviş'i kurtarıcı ilan edip, karma ekonominin son örneği milli bankacılığı bitirerek ortalığın yangın yerine dönüşmesine yol açan, ayrıca BOP'a geçit vermeyeceği için koalisyonun bozulması ve yeni Türkiye'nin inşasında ilk taşları döşeyen de aynı anlı şanlı medyamız değil mi?

Öyle ki 2001'de bütün günahı üretimi ve yatırımı destekleyen misyon bankacılığı yapmak olan ve yıllardır küçüğünden büyüğüne tarım, hayvancılık, sanayi ve ticaretin gelişmesinde öncü rolü üstlenmiş kamu bankalarını, özelleştireceğimiz safsatası ve Derviş'in bir kararı ile ortak yönetim icat edilip (kurda kuzu teslim edilircesine) kartel medyaya teslim edilmesi karşısında dahi, ne diğer medyadan ne de reel kesim temsilcisi üst yönetimlerinden herhangi bir itiraz gelebildi mi, 2001'den sonra kamu banka ortak yönetim kuruluna atanan, holding patronlarının beslediği, sözde profesyonel yöneticiler de işbaşına gelir gelmez önce patronun geçmişe dayalı hesaplarının öcünü almak ve önceki iktidarı karalayarak yeni gelene yanaşma/yaranma amacıyla, kendi medyalarında yaptıkları yayınlarla asılsız iddialar ve akıl almaz suçlamalarla, basını öldürücü bir silah gibi kullandığında kanaat önderi sayılabilecek ne bir siyasetçimizden ne de büyük sanayici ve çok başarılı iş insanları ve bunların üst kuruluşlarından yapılanlara bir tepki gelmedi.

Medyamız da sanki bir TABU, dokunanı da bir anda yakıyorlar. İçlerinden birileri çıkıp, iğneyi kendimize çuvaldızı başkasına dese, ağababaları tarafından hemen aforoz edilip ömür boyu işsiz

bırakılır. Medya ahlakını da özgürce sorgulayabilmeliyiz ki karanlıklar hep karanlıkta kalmasın aydınlıklara çıkalım. Bakın ben bu kitapta, medyanın ülkemize verdiği zararların küçük bir kısmını konu etmişken bile “arı kovanına çomak soktum”, kitabı basabilecek bir yayınevi çıkarsa, çanak çömlek patlamazsa şaşarım.

Halk Bankası'nda görev yaptığım 37 yılda, Halk Bankası finansman ve bankacılık hizmetlerinden destek alarak kurulmuş, gelişmiş, üretim ve yatırımlarını büyütmüş, yurtdışına açılmış ve Halk Bankası'nın uyguladığı misyon bankacılığı katkılarıyla bugünkü duruma geldiğini söyleyen, binlerce irili ufaklı işletme/şirket/holding sahibini (ülkemizde isimleri herkes tarafından bilinen çok büyük şirketler grubu holdingleri) tanıdım, bazılarının fabrikaları ve büyük üretim tesislerinde sahip ve yetkilileri ile işçilerin yemekhanelerinde birlikte yemek yedim, konuştum, Türkiye'ye yayılan çok büyük üretim tesislerini de gezdim ve gördüm. Hemen hemen tüm sanayi ve ticaret odaları ve esnaf kuruluş yöneticileri ile tanıştım ve onlar da beni tanıdı, ama sonuçta bizler ve yine bizler gibi işini doğru dürüst ve hep ülke yararını gözeterek yapmaya çalışanlar, devran değişince tu kaka olduk, açılan defalarca beraat kararları ile sonuçlanan davalarla da kanıtlanmış olsak da, hâlâ medyanın peşin yargısını ve oluşturulan algıyı değiştiremiyoruz. Bunu sadece ben yaşamıyorum, bu durumda olan çok fazla insanımız var. Bunu önleyemezsek gelecek nesiller de neyin doğru neyin yanlış olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecek. Belki bir gün ülkemizde tekrar hukuk üstün, demokrasi yerleşmiş ve özgürlük kısıtlamaları kalkmış olursa, aramızdaki dilsiz şeytanlar azalır ve gerçek medyaya kavuşur, geleceğimizin teminatı olan gençlerimizin de kindar bir nesil olarak değil cumhuriyetimizle barışık, bilimin ışığında aydınlanmış ve birbirine düşman değil, insan sevgisi olan nesiller olarak yetişmiş olmalarını sağlayabiliriz.

Ben de; Cumhuriyet'imizin vazgeçilemez kazanımlarından çağdaş, laik ve özgür insanı hedefleyen değer yargılarına saygılı, doğru, tarafsız ve ilkeli insanların çoğunlukta olduğuna inandığım güzel ülkemizde, ataları Kafkaslar ve Dağıstan bölgesinden gelen bir Türk olarak ve kökeni ne olursa olsun her din ve mezhebe saygılı, toplumla vatandaşlık bağı ile birlikte yaşamayı benimsemiş bir insanım. Yanı sıra; tüm meslek sahibi ister işçi ister işveren olsun yaptıkları hizmetin değerini biliyor, görüyor ve sarf edilen emeği kutsal olarak kabul ediyorum. Ülkemi çok seviyorum, ilkokuldan itibaren Atatürk sevgisi içinde ve onun sadece bizim için yaptıkları değil dünyadaki tüm insanlık için özgürce, barış içinde, kardeşçe ve insan haklarına saygıyı öngören söylem ve eylemleri bilincinde, Ata'mızın yolunda yürümeye devam ediyorum.

1963 yılında, memur olarak girdiğim Halk Bankası'nda 1972 yılında müfettiş oldum, 1978 yılında Ankara'da Genel Müdürlük'te Etüt Plan ve Organizasyon Birim Müdürlüğü görevine getirildim. 1984 yılında da bankada Genel Müdür Yardımcısı olarak ve değişik 4-5 genel müdür ve üst yönetim zamanında 10 yıl, 1994 yılına kadar krediler, mevduat ve diğer banka konularında görev yaptım. 1995 Mayıs'ından da 2001 Nisan ayına kadar 6 yıla yakın Halk Bankası Yönetim Kurulu Başkanı ve Genel Müdürü olarak çalıştım, bu şekilde 1963 yılında memur olarak girdiğim aynı bankada, Türkiye Halk Bankası'nda kesintisiz 37 yılı aşkın görev yaptıktan sonra, 2001 Kemal Derviş programına ters düşüp, emekli olarak ayrıldım.

Ne var ki; gençliğimi yaşamadan, hayatımın büyük kısmını çalışarak geçirdiğim Halk Bankası'ndan emekli olduktan sonra, kazandığım çok sayıda her meslekten dost insan yanında, ancak onlardan sayıca az olsa da çok güçlü olan, banka içinden dışından, medyadan ve bir kısım devlet bürokratlarından ve de bazı siyasi parti başkanları ile bakan ve milletvekilleri dahil düşman biriktirmiş olduğumu öğrendim. Öyle ki 2001 yılında bankayı

ele geçiren sözde profesyoneller ve da Derviş'in adamları diyelim ve sonrası yeni iktidarla beraber atanan kraldan çok kralcı 2003 yılı Yeni Halk Bankası yönetimi tarafından, devri sabık yaratma amaçlı ahlak, izan, vicdan ve mantıkdışı iddialarla hakkımda yüzlerce suç duyurusu yapıldı, yüzü aşkın sayıda Ankara Ağır Ceza ve Hukuk Mahkemeleri'nde dava açıldı, sonra da 22 yılımı, haftanın 3-4 günü yapılan yüzlerce duruşmaya katılıp, mahkemelere "gidip gelme-oturup kalkma" cezasına çarptırılmış gibi insanlık dışı ağır taciz ve linç içinde yaşadım.

Bu süreçte, gerçekleri gören bilen bazı ilkeli gerçek gazeteciler tarafından adıma bazı haberler yapıldıysa da, yaranamadığım dönemin en büyük medyasından patronuna biat etmiş zayıf karakterli bir kısım yazarların, yine kovanlarına tekrar tekrar çomak sokmuşluğum dolayısıyla, partili partisiz siyasi-ticari kişilerin intikam duygularıyla yapılan haberlerle gerçekler saptırıldı ve toplumu yanıltıp itibar cellatlarınca yargısız infazlar yapıldı. Öyle ki yıllardır banka ile haşır neşir olarak tanıdığım ve bilgi ve meslek ilkelerinden ödünsüz kişiliklerine saygı duyduğum bir kısım yazarlar bile **"Ahlaksız siyasetçi, ahlaksız genel müdür, ahlaksız işadamı, devlet bankasının parasını buharlaştırıyor, aralarında bölüşüyorlardı. Bunlara 'hortumcu' deniliyor, bu yapılan devlet bankası soygununa da hortumculuk adı veriliyordu"** şeklinde, dedikodulara inanıp hiç araştırmadan peşin fikirli, hedef gösteren köşe yazıları yazdılar.

Oysa; 1997 yılında Uzakdoğu'dan başlayıp bölgemize sıçrayan krizden itibaren ülkemizde IMF baskısı altında kamu bankaları tu kaka yapılırken iyice başıboş bırakılan patron sahipliğinde çalışan bankaların ve bazı holding kuruluşların, faizle yatıp faizle kalkan, açgözlü talepleri ve yalnızca kendilerini kurtarma telaşında, reel sektörden kredileri çekip kamuya, yüksek faizle satma ya da kendi şirketlerini fonlama gibi çarpık bankacılık anlayışına, Hazine ve Merkez Bankası yönetimleri de da sessiz kalarak

ne yazık ki destek çıkıldı. Bu sırada görev zararları ödenmediği için piyasada tek alıcı konumunda olan kamu bankaları ve en fazla etkilenen de Halk Bankası, Ziraat Bankası ve fona alınmış bankalar oldu. Değerli meslektaşım, Ziraat Bankası Genel Müdürü ile birlikte para otoritesine yaptığımız onca yazılı sözlü çözüm önerisine rağmen, o günlerde neo-liberal ekonomici Hazine yönetimi de iyice vahşileşen Türk Lirası para pazarında kamu bankası biz yöneticilerini adeta özel bankalara peşkeş çekerek yalnız, desteksiz ve çaresiz bıraktılar. Aynı zamanda ekonomideki daralmayı fırsat bilip sanayiciden, ihracatçıdan her krizde yaptıkları gibi “Ya yüksek faizi kabul et ya da krediyi geri öde” tehditleri ile ezen ve kredileri geri çekerek ekonomik çöküntüyü hızlandıran, İstanbullu bazı patronlar sahipliğindeki özel bankacılık sisteminin iflasa sürüklediği reel ekonomiye, o sıralar “işletmeler ayakta kalsın üretim devam etsin” bankacılık gerçeğinde az da olsa fon sağlayabilen yine de Türkiye Halk Bankası ve T.C. Ziraat Bankası oldu.

Bir de kamu bankalarının görev zararı var ki, cahil cühela yazarlar tarafından üzerinde ne fırtınalar kopartılmadı ki; daha sonra, topluma krizin sebebi olarak yutturulan görev zararlarının, yeni yönetimle birlikte kamu bankalarına nakit veya yüksek faizli kâğıtlarla ödenmesi ise nedendir bilinmez sanki muamma. Bu aslında bir taraftan görev zararlarına “tu kaka” deyip geçmiş karalarken bir taraftan da kamu bankalarının biriktirdiği servet boyutuna yükselen mirasın üzerine konmak değil de nedir ki? Kaldı ki; son yıllarda bu bankaların, vıcık vıcık siyasete bulaştırılması, siyasi-ticari taleplere hiç itirazsız doğru yanlış demeden krediler açılması, reklam, bağış, temsil, diğer adı altında bazı medyanın beslenmesi gibi bugüne kadar görülmemiş, bankacılık ve teamüllerine aykırı işlemlerin yapılagelir olması, “Açıklanırsa duman oluruz” denilerek Sayıştay raporlarının Meclis’ten bile gizlenmeye çalışılması çifte standart değilse başka nedir?

Aslında, 2001 sonrası medyada da yer verildiği gibi, İstanbul ve Ankara sanayicileri ve KOBİ'lerin oda başkanları tarafından isyan derecesinde şikâyet ve itirazlara konu edildiği halde, dönemin hükümeti tarafından fazlaca ilgi görmeden kuru gü-rültüye giden başka bir vahim olay var ki; 2001/Nisan ayında, kurtarıcı Derviş'in kamu bankaları ortak yönetimine bir etkin medya bünyesinde bulunan özel bankadan atadığı profesyonel yöneticilerin; göreve başlar başlamaz Halk Bankası'nda yaptıkları 02.05.2001 tarihli ilk yönetim kurulunda alınan 16 sayılı kararla bankaya, IMF'den "sermaye ödeme izni" çıkarabilmek için henüz kredi vadeleri dolmamış binlerce kredili müşterinin diri diri toprağa gömülmesi sonucunu yaratan dâhiyane bir fikir ve banka hesaplarını olduğundan farklı gösterecek bulunmuş bir fiktif işlem formüldür. Nitekim, geriye dönük 30.04.2001 tarihi itibarıyla uygulanan bu kararla, 2001 öncesi açılmış canlı cansız demeden takibe alınarak iflasa sürüklenen ticari itibarı sarsılmamış, ekonomide üretim ve istihdama devam eden çoğunluğu diğer bankalarda da kredi ilişkisi bulunan bankanın sanayici ve KOBİ ölçeğinde 30 bin esnaf, sanatkâr, sanayici, KOBİ işletmelerin bankacılık tarihinde görülmemiş bir şekilde, uygulama ve teamüllerle Bankalar Yasası ve Mevzuatı'na da aykırı, bir gecede adeta imha edilerek ticari yaşamdan kopartılmış, atılmışlardı.

Bu şekilde Halk Bankası'nda takibe atılan tüm ticari sanayi firmaları, KOBİ'lerin ve esnaf ve sanatkâr küçük işletmelerin, diğer bankalarca da kredi hesapları da dondurulmuş, takip hesaplarına **alınmış**, firma ve işyerlerinde çalışan binlerce insan ve aileler, işsiz, açsız yokluk içinde bırakılmıştır. Daha sonra bir kısım firmaların takip borçları, hiçbir legal ticaretle kazanılamayacak boyutta bankalarca şişirilmiş temerrüt faizleriyle birlikte nakit olarak geri tahsil edilmişse de nakit ödeme imkânı olmayan çok sayıda işletmenin fabrikaları, tesisleri, arsa, arazi ev, bina ve üretim makineleri ile birlikte ya icrada haraç mezat satılmış ya

da yok pahasına, %40 gibi bedelle el konularak ve adeta çököl-müş ve banka gayrimenkul deposuna katılmıştır. Bu sırada kredi borçlarını ödemede yasal yapılandırma ve taksitlendirme isteği yapan çok sayıda faaliyeti devam eden firma talepleri diğer banka yönetimlerinde olumlu karşılanıp, faaliyette kalıp, çalışıp kredi borçlarının ödenmesine imkân tanınırken, çok sayıda borçlu firma sahibine karşı Halk Bankası yöneticilerinin, bizden sizden ayrımı ve “Bu alacakları şimdi tahsil edersek eskiler aklanır biz suçlu duruma düşeriz” tutum ve çağdığı mantık, hukuk tanımaz anlayışı nedeniyle kapanmalar, iflaslar, intiharlar yaşanmış işsizler ordusuna yeni katılanlar çoğalmıştır.

Bu şekilde krizin ekonomide yol açtığı kayıplara bir de kamu banka yeni yönetimlerinin devri sabık yaratma uğruna kurban ettiği çalışan sektörlerde eksilen üretim, duran hizmetler ve genel olarak reel sektörün yıkımı nedeniyle yaşanan toplum genelinde gelir azalışı ile fakirleşme de ekonomide çöküşü hazırlayarak, dönemin Ecevit koalisyon hükümetinin düşürölme işi de ABD’den kiralanan taşeron, kartel medyada kurtarıcı ilan edilerek yollarına gül dökülen Kemal Derviş ve Hazine’de bir kısım kadrolu arkadaşlara görev olarak havale edildi.

2001 krizi öncesi son bir iki yılda; hazinenin medar-ı iftiharını anlı şanlı bazı şirket sahiplerine bankalar murakıplarının duygusal yaklaşımlı incelemeleri ile uygun bulunarak kurdurulan ya da şişirilmiş bilançolarla devredilen, sonradan fon bankaları diye adlandırılan şahıs bankalarında yapılanları ise sağır sultanlar bile duydu. Bizler legal faaliyetler içinde ve Bankalar Birliği’nde “**Sizler bankacılığı bilmiyorsunuz**” şeklinde küçümse-nip misyon bankacılığı yaparken, fon ve mevduat sahiplerine, piyasanın kaldıracağı faiz oranının üzerinde faiz verilmemesi için mücadele ederken, o bankalarda ve off shore bankalarının TV şaklabanlıklarına kanan halkımız sefaleti yaşadı. Pek çok sözde ekonomist bu olaya “**Liberal Ekonomi Sistemi bu, ser-**

best piyasa ekonomisine karışılmaz, size ne oluyor?” derken ne hikmettir bilinmez, bu banka görünümlü yerleri denetleyen ya da denetliyormuş gibi yapan, rapor yazan/rapor yazmayan, Murakıplar Kurul Başkanı ve emrindeki Murakıplar “yüksek otorite” neredeydi? Bilen var mı? Ne oldu, bu konuda bir soru veya hesap verme oldu mu? Bilinmiyor? Birazcık oldu galiba ama o da dönemin ekonomiden sorumlu bakanı Babacan’a takıldı, olansa; çifte standart uygulanan ve yüzlerce ceza davası açılan Halk Bankası 2001 öncesi yöneticileri olan bizlerle, boş yere Yüce Divan’a çıkarılarak yargılanan dönemin Halk Bankası’ndan sorumlu bakanına oldu.

Bu arada, 2007 yılında “önceki beraat kararlarının kanun yararına bozulması”na görüş vererek mahkemelerde tekrar ve bu defa zimmet suçlaması ile 60 ceza davasının açılması için imza atan Adalet Bakanlığı Müsteşarı Ahmet Kahraman’a da emeklilik sonrası 2011-2012 yıllarında Halk Bankası Yönetim Kurulu’nda üyelik görevi verildi. 2007-2009 yıllarında Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yeniden açılan davalarsa 2011-2012 yıllarında tekrar beraat kararları verilerek sonuçlandı. Ancak nasıl bir tesadüf ise bu yeni 60 beraat kararı da davacı taraf bankanın yönetim kurulu üyesi eski müsteşarın (FETÖ itirafçısı HSK eski üyesi Ahmet Hamsici’nin basında çıkan açıklamalarında görüldüğü gibi) Yargıtay 7. Dairesi’ne atadığı **“15 Temmuz sonrası meslekten ihraç”** 3 üyenin imzası ile çabucak bozulverdi. (Bu karar için eski müsteşara verilen ödül, bolca temettü dağıtılan bir göreve önceden getirilmiş olması mıdır acaba?)

Bugünse ne yazık ki ülkemiz topyekûn borç içinde yüzerken, fakirinden zenginine herkes kredi kartı bağımlısı haline getirilmişken ve bankacılığı yalnızca, inşaata, yollara, köprülere, AVM yapıcılığına ve özelleştirme satın alımlarına finansman sağlamak ve tüketici kredisi ve kredi kartı dağıtma olarak gören yabancı sermaye ağırlıklı bankacılık sistemimiz, gençlerimiz işsiz ve in-

sanlarımız geçinmekte zorlanırken, üç aylık ve yıl sonu bilançolarında izlenen “anormal yüksek düzeyde kâr sağlamakla” övünüyorlar, ancak Cumhuriyet tarihinde rekor kıran icra işlemlerindeki yükseliştense hiç kimse, hiçbir kurum kendine bir ders çıkarmıyor, durup sadece seyrediyor. Aslında bu durum ülkemizdeki pek çok sektörde ve hayati kurumda olduğu gibi bankacılık sektörünün de milli olmaktan çıkartılmasının bir göstergesi değil mi? kamu bankalarının ise “medyaya düşen bilgiler doğru ise” yöneticilerine aylıklardan ayrı binlerce lira ödenmesine rağmen, dolarların kutularla alınıp havada uçtuğu ve ticaretin siyasete, siyasetin ticarete bulaştırılıp, arka bahçeler haline getirildiği görülmektedir. Bunları görmek eski bir banka yöneticisi olarak beni son derece üzüyor ve bu nedenle aynı hataların ve yanlışların bir daha yapılmaması için toplumumuzun daha fazla bilgilendirilmesi gerektiğine inanıyorum.

2001 sonrası ise ekonomimizi altüst edip ortalığı karıştırdıktan sonra geldiği yere dönen Kemal Derviş’in, neo-liberal politikalarıyla yepyeni bir ekonomik modelin uygulanmaya başlandığı ülkemizde ilk 6-7 yılda, tarımdan sanayiye dışa teslim programlı kararlarla Batı’nın istediği, diğer gelişmekte olan ülkelerdeki gibi ülkemizde, küresel sermayenin işgali ve sıcak para fonlarının getirdiği rahatlık içinde tüketim ekonomisinin doruğa çıktığı “ütopya” bir döneme girildi. Cumhuriyet dönemindeki gibi üreterek kalkınmayı sağlamak yerine, mirasyedi gibi satıp, tüketimi, ithalata dayalı üretimi, yalnızca al-sata ve inşaata indirgeyen ve hizmet sektörü ile de büyümeyi teşvik eden politika ve programlara yönlendirildik. Bu yıllarda sağladığımız **sanal büyüme sarhoşluğu** geçtiğinde tüketenlerin çoğaldığı, üretenlerin azaldığı, fakirleşen bir toplum olduğunu gördüğümüzde de biraz geç kaldık galiba. Tarımda ve sanayide dışa bağımlı döviz ögüten bir ekonomi yapılandırması içinde, bundan sonra ne kadar fazla çalışsak da cari açığı kapatmada zorlanacağımız kesin.